

Rigtig sang, forkert side

David Wilkerson December 21, 2009

Israel var i en håbløs knibe. De var fanget med det Røde Hav foran sig og med bjerge på højre og venstre side. En vred Faraos og hans stridsvogne var ved at indhente dem bagfra.

Det er en kendt historie, en du har hørt mange gange i dit kristne liv. Israels børn var ledt af Gud ind i en horribel krise, hvor de var omringet af en hård fjende. Det synes helt ufatteligt at Herren med vilje havde ledt sit folk ind på dette usikre sted. Jeg tror, at det er en beretning som er overordentlig vigtig for menigheden i dag, og især i denne tid.

Israel var fanget og tilsyneladende hjælpeløse. Og det medførte panik i hele Israels lejr. Mødre og børn græd mens de stimlede sammen om fædre og bedsteforældre. En gruppe rasende ældre opsøgte Moses og anklagede ham: "Var der ikke grave nok i Egypten? Du har slæbt os herud for at dø. Vi sagde til dig i Egypten, at du skulle lade os være. Det havde været bedre for os at være Faraos slaver end at dø herude i ørkenen!"

Jeg spekulerer på om Moses følte et øjeblik betænkelighed på det tidspunkt. Jeg forestiller mig ham falde på sine knæ, grædende, "Herre, hvad sker der? Hvordan kan dette være din vilje for os?" Men det ser ud som om Gud irrettede Moses da han svarede, "Moses hvorfor råber du til mig?" (2. Mos. 14, 15).

Utroligt, i denne mørke stund udvirkede Gud et udfrielsens mirakel for Israel. Pludselig rejste vindene sig så mægtigt at de delte havet i to. Med en mirakuløs flugtvej foran dem, gik folket over havet på tør grund. Og da Faraos og hans hær ville følge efter, væltede vandet ned over dem og druknede dem i det oprørte hav.

"Sådan frelste Herren Israel fra egypterne den dag, og Israel så egypterne ligge døde på havets bred. Da Israel så, hvordan Herren havde vist sin store magt mod Egypten, frygtede folket Herren, og de troede på Herren og på hans tjener Moses." (2. Mos. 14, 30-31).

Jeg beder dig indtrængende om at notere dig de følgende ord i disse vers, for de er selve kernen i mit budskab: "Da Israel så, hvordan Herren havde vist sin store magt... *Da sang Moses og israelitterne denne sang for Herren.*" (14, 31- 15, 1 – min fremhævelse).

Da israelitterne så hvad der skete, brød de ud i sejrssang og lovprisning til Gud: "Herren er min styrke og lovsang, han blev min frelse. Han er min Gud, ham vil jeg prise, min faders Gud, ham vil jeg hyldes... Hvem er som du blandt guder, Herre? Hvem er så mægtig og hellig, frygtindgydende og glørværdig, hvem gør undere som du?" (15, 2 og 11).

Det var den rigtige sang, men Guds folk sang den på den forkerte side.

Israelitternes sejrssang blev ikke sunget på den rigtige side – som er prøvelsens side af det Røde Hav. I stedet blev den sunget efter de havde oplevet Guds kraft – *efter* deres udfrielse. "*Da sang Moses og israelitterne denne sang for Herren.*" (15, 1).

Ikke desto mindre sagde folket til hinanden, "Hvilket vidunderligt vidnesbyrd! Tænk, at dette mirakel vil der blive talt

om blandt hedninge og de onde i verden. De vil alle kende at vores Gud er kraftfuld!" "Folkeslagene rystede, da de hørte det... Edoms høvdinge blev forfærdede, Moabs mægtige blev grebet af rædsel, alle Kana'ans indbyggere skælvede i angst." (15, 14-15).

Guds folk måtte have følt sig magtfulde og sikre på det tidspunkt. De sang om hvordan de ville blive frygtet og respekterede fra nu af. Det var som om de sagde, "Dette er et kraftfuldt vidnesbyrd. Vi kan prale af at Gud bragte os ud af en absolut håbløs situation. Alle vil vide at Herren er i blandt os med sin ufattelige kraft og magt."

Men dette vidnesbyrd var ikke israeliternes. Det var Guds alene. Herren sagde, "Jeg vil vise min herlighed på Farao og på hele hans hær... Egypterne skal forstå, at jeg er Herren." (14, 17-18). Gud fik Egypten til at erkende hans magt. Imens dumpede israelitterne deres prøve. Kun Moses havde ret til at synge sejrssang på sejrssiden af den knibe de var i. *De sang ganske enkelt den rigtige sang på den forkerte side.* De havde et vidnesbyrd om Guds udfrielse men *intet* vidnesbyrd om deres tillid til ham.

Ser du? Denne sang – sangen i tro – var en sang, som Gud havde længtes efter at høre fra dem på prøvelsens side. Alle kan synge når sejren er hjemme. Selv de værste tvivlere kan præstere en glad sang når Gud har givet dem et gennembrud. Men sådan en sang er ikke et vidnesbyrd om tro.

Det store behov i denne tid er kristne, som har lært at synge udfrielsens sang på prøvelsens side af problemerne. Gideon havde kun en mindre hær på 300 mand, alligevel råbte han ud i tro før kampen. Hvor må Herren have længtes efter en Gideon, som kunne stå frem i denne frygtsomme lejr ved det Røde Hav og minde alle om hvor trofast Gud havde været mod dem i fortiden. Ser du, hvad Herren angår, så er tiden til at stå fast den mørkeste tid. Det er når alt synes håbløst, når der ikke synes at være nogen udvej, når Gud alene kan frelse og udfri.

Israels knibe ved det Røde Hav var ment som noget de kunne lære af, en situation, som kunne opbygge deres tro. Tro bliver ikke testet når alt går som det skal.

Hvis bare Israel havde husket de mirakler, som Gud havde udvirket for dem i Egypten. Hvis bare de havde støttet på hans ord om at han ville bære dem i sine arme, som en far bærer sit barn. Hvis bare få af dem var begyndt at synge den lovprisningssang, den samme sang som de senere sang på den forkerte side. Hvis bare folket havde støttet på Herren og råbt, "Han er min styrke! Min Gud vil sejre. Hvem er din ligemand, Herre?" Sig mig, hvad ville der så være sket?

De ville have opbygget en stærk ivoende tro på Gud – en tro som var testet og prøvet gennem prøvelsens ild. Deres tro ville være blevet så den ikke kunne rystes, og den ville have båret dem gennem alle vanskelighederne i den ørkenvandring de stod overfor. De ville have haft et fundament af tro at bygge på. Og med tiden ville de have lært at prise Gud tillidsfuldt under alle omstændigheder med en tro så stærk at helvede måtte gyse.

Men Israel sang ikke. I stedet surmulede de. De brokkede og klagede sig. De anklagede Gud for at have svigtet dem. Og de mistede al tiltro til hans kærlighed og omsorg for dem.

Du spørger måske, "Hvordan kan nogen synge en sang om udfrielse, når de har det så slemt som Israel havde det?"

Nogle læsere siger måske, "Det er ikke naturligt at synge under disse omstændigheder. Vi er kun mennesker. Hvis vi havde været i israels sted, ville vi have reageret akkurat lige som dem. Vi ville have grædt af frygt. Det er kun naturligt at tænke på sin familie, sin ægtefælle og børn når man står overfor sådan en prøvelse."

For at der ikke skal være noget at misforstå: Vores Gud er en nænsom, kærlig Far. Der er en tid til at græde, en tid til at få afløb for vores frygt. Lige nu er mange i Kristi legeme overvældet af frygt for fremtiden. Som pastor for en menighed i mere end tyve år, tager jeg ikke let på dette område. Ofte har jeg bedt, "Herre kræver du at dit folk jubler når de er arbejdsløse og mister deres hjem? De er fortvivlede fordi de lider. De har ikke lyst til at synge, kan du ikke give dem lidt snor?"

Gennem evangelierne ser vi Herren irettesætte sine disciple for deres manglende tro, idet han siger, "Hvor er din tro?" Det er en scene vi ser for os igen og igen. Alligevel tror jeg ikke at Herren irettesatte Moses, da han sagde til ham, "Hvorfor råber du til mig?" Gud tog ikke let på folkets fornærmelser. De insinuerede, at han ville tillade deres børn at blive opslugt af fjenden. Og han var fornærmet over deres anklager.

”Og jeres småbørn, som I sagde ville blive gjort til bytte, og jeres sønner, som endnu ikke kender forskel på godt og ondt, de skal komme derind; til dem vil jeg give det, og de skal tage det i besiddelse.” (5. Mos. 1, 39).

Når vi lider skal vi råbe til Herren. Når vi er angste over vores situation, skal vi bede, ”Herre, hjælp!” Vi skal bringe al smerte og skuffelse frem for ham, for han ønsker at høre os. Men når vi har udøst vores hjerte for ham, så ønsker han at vi rejser os op i tro, imødefår vores prøvelse og proklamerer, ”Jeg kan intet gøre i mig selv. Min Gud er min styrke. Derfor vil jeg ikke frygte. Jeg vil stå stille og se Herrens frelse.”

Israel sang en sejrssang efter deres udfrielse. Men de sang ikke i tro – de sang af lettelse. Det var en sang uden grundfæstet tillid. Dette blev afsløret tre dage senere, da Israel vente tilbage til deres gamle tvivl og frygt I den næste knibe de kom i.

Kæreste, vi har en nænsom og kærlig Far, som bliver rørt over vores skrøbeligheds følelser. Selv Jesus græd i sin prøvelses stund. Han har førstehåndskendskab til vores smerte. Og han har sendt sin Helligånd til at trøste os og tale håb og fred til vores sjæle.

Verden kræver en sang af os midt i vores mest trængte tider.

”Ved Babylons floder sad vi og græd, når vi tænkte på Zion; i poplerne derovre hængte vi vore sitarer. For vore fangevogtere krævede, at vi skulle synge, vore plageånder krævede glædessang: »Syng for os af Zions sange!« Hvordan skulle vi kunne synge Herrens sange på fremmed jord?” (Salm. 137, 1-4).

Denne salme beskriver Israels fangenskab i Babylon. På det tidspunkt havde Guds folk mistet alt, inklusive deres hjemland. Nu ønskede deres fangevogtere at høre de sejrssange som israelitterne var så berømte for. ”Syng for os. Syng jeres velkendte sange. Vi har hørt om de smukke sejrssange I synger til jeres Gud. Syng dem for os.”

Kære ven, verden kræver stadig sejrssange fra Guds folk. Det er ment som en udfordring til os. Hvad de virkelig ønsker at vide er, ”Hvordan vil du reagere i denne nuværende krise? Vi har hørt om at jeres Gud er trofast og mægtig. Og lige nu befinder du dig i en forfærdelig situation. Så vil du holde op med at synge? Eller stoler din på din Gud i disse tider? Før du endte i denne situation, sang du om hans trofasthed. Var det en løgn?

Hvorfor ikke nu? Har din Gud forandret sig? Var det opdigtet, det du sang om dengang? Var dine sange om udfrielse simpelthen et barns fantasi? Eller holder din tro når de vanskelige tider kommer?”

Jeg tror ikke dette krav kun var en hån. Jeg tror at babylonierne ønskede at høre et vidnesbyrd. Deres egen religion har efterladt dem tomme, udtørrede og håbløse. Vi ved fra Guds Ord, at der ikke findes fred for de onde. Og verden ønsker fred ligesom vi gør.

For nylig var der en forside på et blad med overskriften: ”New York City – fester hver nat!” Og ganske vist – på Times Square kan du knap nok komme frem for mennesker som kommer for at feste. Men i den dybe nat, omkring kl. 2 eller 3, begynder en jamren. Desperate råb stiger op fra gaderne og afslører disse festers sande angst. Lyden er frygtelig og er ikke til at tage fejl af: Det er den menneskelige sjæl der jamrer over sin tomhed og håbløshed.

Som jeg læser denne salme, tror jeg at babylonierne var lige så desperate. De havde hørt om Israels Gud, som udvirkede mirakler, som havde omsorg for sit folk, som var en fæstning for dem. Disse fangevogtere ønskede et sandt vidnesbyrd for dem selv. Jeg kan næsten høre dem trygle: ”Åh, syng de glade sange du sang i Zion. Vis os en Gud som har magten til at give håb i mørke tider. Hvis han er jeres Gud, hvorfor græder du så nu? Hvor er din fred og glæde? Hvor er hans styrke på dine vegne?”

Babylonierne behøvede at se Guds folk synge en sejrssang midt i deres dystre nat. De længtes efter at se et vidnesbyrd som kunne tale fred til hjertet – *uanset hvad*. Jeg forestiller mig, at de sagde, ”I kunne vise os et mirakel, men det har ingen betydning. Vi er ikke interesserede i at se krøblinge gå eller at blinde får deres syn tilbage. Vi ønsker kun at se et folk hvis Gud er en kilde til fred når alt andet går galt. Det er det mirakel vi behøver.”

”Du bevarer freden, for de stoler på dig.” (Esajas 26, 3). Min ven, det er det samme mirakel, det samme overnaturlige under, som verden ønsker at se lige nu.

De tilfangetagne israelitter var et ynkeligt vidnesbyrd om Guds trofasthed.

De israelitter, som sad lænket i Babylon, nægtede at synge. Tilsyneladende havde de intet lært af deres erfaringer. Hver en prøvelse havde været forgæves. Alle advarslerne, profetierne og budskaberne om håb fra Herren var spildt på dem.

Så babylonierne gik skuffede derfra. De må have sagt til sig selv, "Disse israelitter er ikke anderledes end os. Og det var dem der skulle have en magtfuld Gud, men han er helt klart ikke i stand til at give dem glæde i hårde tider. Hvad er meningen i at søge sådan en Gud? Der er simpeltheden ikke noget håb på jorden. Når hårde tider kommer, fortvivler disse israelitter lige så meget som vi gør."

Min ven, denne verden reagerer ikke på mægtige møder. Kirkeprogrammer rører dem ikke. Selv helbredelser har lille virkning, da de har set så meget 'mirakelmedicin' udviklet i deres tid. De har set bypass operationer, legemsdele, som er syet på igen, transplantationer af hjerter, øjne, lever og lunger – helbredelser som Guds visdom gør mulige.

Hvad verden hungrer efter er synet af en kristen som bliver inderligt testet – en som er i dybe vanskeligheder, med ryggen mod muren uden nogen udvej – og alligevel synger han. Denne kristne fryder sig, stoler på sin Gud. Han klager sig ikke over sin situation, tværtimod synger han om Guds trofasthed. Han sætter ikke sin lid til mennesker eller omstændigheder men til Gud. Det er det mirakel som vil vinde de fortabte: miraklet om sand fred i mørke tider. Hvorfor? De verdslige og onde har også hårde tider, og de ønsker et håb.

Vores tvivl må have dødsstødet på prøvelsens side, ellers vil vi blive uforbederlige brokkehoveder.

Sejrssange sunget efter sejren er ikke sande trossange. Hvorfor? Vores tvivl har ikke fået dødsstødet af vores erfaringer. Ser du, når vi oplever sejrrige udfrielser, så har vi en midlertidig strøm af taksigelse. Vi er naturligvis glade fordi vores Gud nådefuldt har handlet på vores vegne på trods af vores tvivl. Men hvad sker der så med vores tvivl? Den synker bare dybere ned i hjertet.

Kristne ven, virkeligheden er at Gud har ledt dig ind i din nuværende situation. Du er omringet af forhindringer til alle sider, så det ser ud som om fjenden er ved at indhente dig. Og som Moses siger du måske, "Herre, du har trofast ledt mig hele mit liv. Men jeg forstår ikke hvad det er jeg gennemgår. Fremtiden ser tvivlsom ud."

Lige nu oplever verden et kaos som aldrig før. Og Satan bruger frygt til at pine mennesker med. Midt i denne tid kalder Herren på sit folk og siger, "Hvordan vil du handle her? Vil du stole på mine løfter på trods af alt det der sker omkring dig? Vil du stole på mig på trods af din inderste frygt?"

For at gøre det må vi have øjnene fæstnet på Herren. "Du bevarer freden, for de stoler på dig." (Esajas 26, 3). Vores vilje skal være involveret i dette. Uanset hvor dystert vores situation bliver, så må troen rejse sig i os, som siger, "Nej, Satan, Nej, verden. Jeg vil stole på Ham, som trofast har udfriet mig til alle tider."

Det er da sand fred kommer. Den kommer fra Herren selv, som har behag i vores tillid til ham. Da vil vores liv være et kraftfuldt budskab om hans glæde, selv om kaos regerer omkring os. Han har givet os en sang at synge til verden: "Herren er trofast. Han hjælper sit folk!"

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/742/>